

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2024r.

sprawy **A. G.**

skazanego za czyn z art. 280§2 k.k. i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lutego 2024r., sygn. akt II AKa

370/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 21

sierpnia 2023r., sygn. akt III K 116/23

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Okoliczność ta, pomimo wagi podniesionego zarzutu (wystąpienia w sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439§1 pkt 2 k.p.k. i naruszenia art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), pozwoliła na oddalenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

Według skarżącego do zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej doszło w wyniku tego, że w składzie Sądu Apelacyjnego (jako sprawozdawca)

występowała osoba powołana na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018r., poz. 3), co prowadzi do konkluzji, że zapadłe w sprawie orzeczenie wydane zostało przez nienależycie obsadzony sąd.

Uzasadniając wniesioną kasację i prezentując swoje zapatrywania, obrona podniosła, że w piśmiennictwie prawniczym wskazane zostało, że w przypadku zaistnienia przesłanki z art. 439 k.p.k. Sąd orzekający powinien rozważyć jej zaistnienie z urzędu. Sąd Apelacyjny jednak nie wziął pod uwagę z urzędu tej przesłanki i nie wyłączył od orzekania w przedmiotowej sprawie „neo-sędziego”, co skutkowało koniecznością wywiedzenia skargi kasacyjnej w tej przestrzeni. Sąd Najwyższy wypowiadał się bowiem w przedmiocie przesłanki z art. 439 k.p.k. choćby w uchwale z dnia 23 stycznia 2020r., sygn. BSA -1-4110-1/20, która to uchwała jest zasadą prawną oraz w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r - sygn. akt I KZP 2/22. W oparciu o wskazane orzeczenia, zdaniem skarżącego, przyjąć należy, że z nienależycie obsadzonym sądem mamy do czynienia wówczas, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na sędziego danego sądu w trybie przewidzianym przez ustawę z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie KRS. Nie ma przy tym znaczenia rola takiej osoby w orzekającym składzie ani wydane następnie merytoryczne rozstrzygnięcie w sprawie. Wadliwość powołania takiej osoby powoduje bowiem, że sąd orzekający jest nienależycie obsadzony, a osoba taka nie może być uważana za sędziego w rozumieniu przepisów prawa, co do wyboru sędziego obowiązujących przed ustawą z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie KRS.

Autor kasacji odwołał się również do kwestii związanych z naruszeniem art. 45 Konstytucji RP, z powołaniem się na judykaty Sądu Najwyższego, Trybunału Konstytucyjnego, czy Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydanym w sprawie C-791/19.

Sformułowanemu zarzutowi nie można jednak przypisać cechy zasadności.

Problem bowiem polega na tym, że przywołana powyżej uchwała Sądu Najwyższego wydana w składzie połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego w dniu 23 stycznia 2020r. (sygn.

akt BSA I-4110-1/20) zapadła na kanwie sprawy, której kontekst prawno-faktyczny dotyczył problematyki związanej z procesem powoływania na stanowiska sędziego Sądu Najwyższego, nie zaś sądów powszechnych. Jest to o tyle ważne, że również dotychczasowa linia orzecznicza, w tym przede wszystkim treść uchwały Sądu Najwyższego, rozróżnia sytuację prawną sędziów powoływanych na stanowiska sędziowskie w Sądzie Najwyższym i w sądach powszechnych i co istotne, tylko w zakresie tych pierwszych jest ona kategoryczna. Nie można tym samym uznać, by wyrok ten w sposób bezwzględny przełamywał dotychczasową linię orzeczniczą dotyczącą sytuacji sędziów sądów powszechnych, którzy otrzymali nominacje w następstwie wniosku złożonego przez KRS ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r.

W niniejszej sprawie odwołać należy się zatem przede wszystkim do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22, która dotyczyła powyższego problemu.

W tezie 2 tej uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że *„brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”*.

Z powyższej uchwały nie wynika zatem, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem był nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k. Sytuacja taka wymaga przeprowadzenia testu bezstronności. W uzasadnieniu kasacji nie podniesiono jednak żadnych okoliczności, które dostarczyłyby przekonujących argumentów za przyjęciem, że wskazany w zarzucie sędzia sprawozdawca nie powinien brać udziału w omawianej sprawie ze względu na wątpliwości co do jego bezstronności.

Argumentów takich nie dostarcza także lektura uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 27 października 2021r. (dotyczącej sędzi X. Y.). Wprost

przeciwnie, uchwała ta wskazuje, że powołanie jej na urząd sędziowski w sądzie wyższej instancji wynikało nie z nagłego, nieuzasadnionego przyspieszenia jej kariery zawodowej w ostatnich latach, lecz z wieloletniego doświadczenia zawodowego, systematycznego dokształcania się i pozytywnej oceny sposobu pełnienia przez nią urzędu.

Dodać wypada także, że oceny moralne osób decydujących się na udział w procesie nominacyjnym prowadzonym przez organ o takim charakterze jak Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana po 2018r., zasadniczo nie mieszczą się w kategorii zachodzenia bezwzględnych przesłanek odwoławczych.

Z tych względów zarzut wystąpienia w sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej nie zasługiwał na uwzględnienie.

Konsekwencją powyższego było z kolei uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną i życiową, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[WB]

[r.g.]

[t.n.]